

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania Szpitala Powiatowego w S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.
z udziałem P.N., J.Ś., T.J.
o wysokość składek,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 15
grudnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 1 października 2019 r., sygn. akt III AUa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od skarżącego na rzecz organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 1 października 2019 r., oddalił apelację Szpitala Powiatowego w S. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 listopada 2018 r., mocą którego – w wyniku ponownego rozpoznania sprawy – oddalono jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w K. z dnia 7 listopada 2016 r., określającej wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że w sprawie zastosowanie miał art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, ponieważ płatnik składek zawierał z własnymi pracownikami (zainteresowanymi w sprawie T.J., J.Ś., P.N.), dodatkowe

umowy cywilnoprawne, w ramach których świadczył on pracę na rzecz tego samego pracodawcy. Sąd Apelacyjny ocenił, że umowy należało zakwalifikować jako inne umowy o świadczenie usług, do których zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył w całości skargą kasacyjną pełnomocnik odwołującego się, domagając się jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie jego uchylenia i orzeczenia co do istoty sprawy oraz zasądzenia kosztów postępowania w tym zastępstwa procesowego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik skarżącego powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Podniósł, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia konieczność wyjaśnienia istotnego zagadnienia prawnego, sprowadzającego się do odpowiedzi na pytanie: kto jest adresatem zakazu wyrażonego w art. 132 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych: szpital czy NFZ? Ponadto powołał się na konieczność jednoznacznej wykładni art. 132 ust. 3 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania, w tym zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący, powołując się na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, nie wykazał występowania tak rozumianych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Wstępnie należy nadmienić, że ta przesłanka różni się od podstawy opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Ten sam problem prawny nie może być istotnym zagadnieniem prawnym, które z założenia jest problemem

charakteryzującym się „nowością” i jednocześnie stanowić przedmiot rozbieżnej wykładni w orzecznictwie bądź wypowiedziach doktryny (por. przykładowo postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 30 września 2014 r., III SK 2/14, LEX nr 1544567, z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967). Ponadto należy zwrócić uwagę, że z treści uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wynika, że obie wymienione przesłanki, warunkujące potrzebę rozpoznania tego środka zaskarżenia, skarżący traktuje zamiennie, co w samo sobie nie wzmacnia jurydycznego przekazu.

W sprawie nie sposób pominąć, że oczywiste naruszanie art. 132 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych nie jest trafne, bowiem w tej mierze wypowiedział się już Sąd Najwyższy (zob. postanowienie z dnia 18 listopada 2020 r. III UK 524/19, niepublikowane). Wiadome jest, że własny punkt widzenia na zakres wykładni określonego przepisu (tu art. 132 ust. 3 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych) nie oznacza, że inne spojrzenie (takie jak zaprezentował Sąd drugiej instancji) oznacza kwalifikowany defekt wykładni prawa, czy też wymusza dokonanie interwencji przez Sąd Najwyższy, skoro w orzecznictwie wielokrotnie odnoszono się do problemów związanych z zawieraniem przez pracowników służby zdrowia, dodatkowych umów cywilnoprawnych, w ramach których świadczą pracę na rzecz tego samego pracodawcy, a wypłacane wynagrodzenia za usługi medyczne pochodzą ze środków publicznych przekazywanych przez NFZ, szpitalowi. Sąd Najwyższy stwierdził, że umowa o udzielenie zamówienia na świadczenia zdrowotne jest umową kwalifikowaną podmiotowo i wyróżnioną pod względem treści i sposobu zawarcia. Zgodnie z art. 132 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych umowy tak nazwane zawierane są tylko z Narodowym Funduszem Zdrowia. Co więcej, w art. 132 ust. 3 tej ustawy stwierdzono, że nie można zawrzeć umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z lekarzem, pielęgniarką, położną, inną osobą wykonującą zawód medyczny lub psychologiem, jeżeli udzielają oni świadczeń opieki zdrowotnej u świadczeniodawcy, który zawarł umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z Narodowym Funduszem Zdrowia. Możliwość zlecania

podwykonawcom udzielania świadczeń opieki zdrowotnej w ramach umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawartej z Narodowym Funduszem Zdrowia wynika z art. 133 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, który w drugim zdaniu zastrzega stosowanie do tego upoważnienia ograniczenia podmiotowego zawartego w art. 132 ust. 3 tej ustawy. Stwierdzenie, że do „subpodwykonawcy” nie stosuje się wskazanego ograniczenia, jest równoznaczne ze stwierdzeniem, że nie stosuje się względem takiej osoby również samego upoważnienia, a zatem rezultat jest ten sam - nie jest możliwe zawarcie umowy, o której mowa w ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 lutego 2014 r., I UK 323/13 (LEX nr 1455194); z dnia 21 września 2017 r., I UK 383/16, LEX nr 2382450; z dnia 27 kwietnia 2017 r., I UK 182/16, LEX nr 2279009 oraz w postanowieniach z dnia 22 czerwca 2015 r., I UZ 3/15 (LEX nr 1781846) i z dnia 22 lipca 2015 r., I UZ 6/15 (LEX nr 1767098), postanowienie 10 października 2019 r., I UK 81/18, LEX nr 2603586).

Skarżący zdaje się nie dostrzegać problematyki będącej przedmiotem postępowania. Jego istotą było ustalenie, czy w podstawie wymiaru powinien być uwzględniony przychód z tytułu umów nazwanych umowami o udzielenie świadczeń zdrowotnych, wykonywanych na rzecz płatnika, zawartych przez ubezpieczonego ze Szpitalem Powiatowym w S., z którym ubezpieczony pozostawał w stosunku pracy. Sądy obu instancji uznały, że w sprawie miał zastosowanie art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, ponieważ płatnik składek zawierał z pracownikami dodatkowe umowy cywilnoprawne, w ramach których świadczyli oni pracę na rzecz tego samego pracodawcy, a wypłacane wynagrodzenia za usługi medyczne pochodziły ze środków publicznych przekazywanych przez NFZ Szpitalowi Powiatowemu w S.. Suma przedmiotowych uwag skłania do odrzucenia tezy skarżącego w odniesieniu do występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jak również potrzeby wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c.

